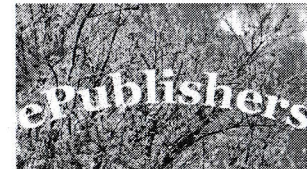


Felicia VASILE

# VIS DE IUBIRE

Roman



În frumosul oraș de la poalele muntelui Cozia, V., în ultimii 10 ani se întâmplaseră o mulțime de lucruri, și nu din cele mai bune, la fel ca în toată țara, cu mare impact asupra vieții tuturor. După anul 1989 schimbările societății se reflectau și în comportamentele oamenilor. Diferențele dintre ei, aceleași din totdeauna, parcă acum se vedeau și mai bine. Unii se bucurau de schimbarea politicii, alții regretau că regimul comunist se sfârșise. Treziți din dulcea lene spirituală, când nu mai era nimeni să gândească pentru ei, oamenii s-au văzut parcă dezgoliți, obligați să scoată la lumină toate impuritățile și urâciunile acumulate ani în șir. Noua democrație, așa cum o înțelegea fiecare, etala nu numai frustrări acumulate, dar și libertăți exagerate. În acea perioadă de frământări sociale, în multe familii aveau loc și alte dispute care, nu de puține ori, duceau la despărțiri sau la certuri perpetue. Unii au reușit să-și păstreze echilibrul și să se adapteze cu eleganță noilor schimbări ale societății, alții s-au pierdut pe cale, supraviețuind cu greu, dar au fost și din cei care au avut curaj să-și schimbe viața, îndrăznind mai mult și câștigând.

La începutul anului 2000, Flavia Damian tocmai a primit decizia de disponibilizare. Aceași dramă ca a ei o trăiau și alți colegi de întreprindere și chiar de

laborator. Sonia, prietena ei cea mai bună, primise și ea aceeași decizie. După 17 ani de muncă, pierderea serviciului o lovise exact în punctul cel mai vulnerabil: de femeie singură, cu un fiu de 11 ani de crescut.

Întreprinderea la care lucrase până atunci se privatiza și, așa cum era obiceiul, noul patron renunța cam la jumătate din angajați, în prima fază.

Imediat după Revoluție, în toate sectoarele de activitate ale fabricii începuseră trierile și disponibilizările. Deși oricine putea ajunge pe Lista Neagră, cum o numiseră oamenii din secții, până în acel an, Flavia și Sonia scăpaseră de spectrul sfârșitului ca prin urechile acului. Salariile compensatorii și ajutorul de șomaj pe care le primeau nu însemnau nimic mai mult decât un prim pansament pentru o rană abia deschisă, rană pe care mulți o asociau cu falimentul personal.

Ultimii ani din viața Flaviei fuseseră foarte grei. Soțul o părăsise pentru altă femeie, apoi urmase divorțul și, inevitabil, tracasarea prin tribunal în procese prelungite de partaj. Acum primise lovitura de grație: șomajul.

O femeie care s-ar fi lăsat condusă de sentimente ar fi cedat psihic, dar ea, în ciuda frământărilor interioare, se comporta cu mult calm, încercând să nu arate că este copleșită de situație. Totuși, în toată drama pe care o trăia, ea se putea bucura că avea apartamentul ei, cumpărat din timpul primilor ani de serviciu, care îi asigura liniștea și siguranța ei și a fiului

ei pentru viitor.

O perioadă de timp Flavia a reușit să-l țină departe, pe copil, de zbuciumul și nemulțumirile ei, dar, analizând mai bine lucrurile, a decis că e momentul să aibă o discuție lămuritoare cu fiul ei. Așadar, după masa de seară, pe un ton firesc, mama a adus în discuția despre școală și problema serviciului ei.

- Daniel, ți-ai făcut o parte din lecții?

- Nu, dar le fac mâine de dimineață. Mami, nu-mi place că sunt după masă la școală.

- Nici mie nu-mi place, dragul meu, dar nu avem de ales. La anul viitor se va schimba programul. Azi cum a fost la școală?

- Bine, ca de obicei.

- Ai mai luat vreo notă?

- Nu, dar am dat lucrare la mate și... am cam greșit. Mami, te superi pe mine dacă voi lua o notă mai mică?

- Dani, știi că nu mă supăr dacă mai greșești, dar mă supăr dacă te grăbești și nu ești atent și faci greșeli stupide. Arată-mi ce subiecte ai avut și unde ai greșit?

- Păi... nu mai știu ce subiecte am avut, că nu ne-a dat din manual, ne-a dat din altă culegere. Domnul profesor a zis s-o cumpărăm și noi.

- Bine, bine... Daniel, dacă nu-ți corectezi greșelile și mergi mai departe fără să înțelegi lecțiile, vei avea lacune mari și lucrurile mai complicate nu le

Respect  
vei mai înțelege. Îți promit că de-acum înainte te voi ajuta mai mult. Eu voi fi mai mult timp cu tine, acasă.

- ... Ăăăă... cum, adică, vei fi mai mult timp cu mine?

- Dragul meu, trebuie să-ți spun că... Întreprinderea unde lucrez a fost vândută unui patron. Adică s-a privatizat și, ca urmare acestui fapt, domnul respectiv a renunțat la serviciile multor oameni, muncitori... Daniel, vreau să-ți spun că am intrat în șomaj, dar tu nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, că ne vom descurca. Îmi voi căuta alt serviciu. Tu trebuie să mergi la școală ca și până acum și să fii mai atent la ore.

- Bine, mami. Și prietena ta, Sonia?

- Și ea este în aceeași situație ca mine și ca mulți alți colegi de-ai noștri.

- Tata știe că ești în șomaj?

- Nu, și nu mai este treaba lui să știe ceva despre mine. Acum, hai să vedem ce teme ai de făcut pentru mâine.

Târziu, după ce băiatul adormise, femeia întristată merse la fereastră și, privind în noapte, rezemată de caloriferul fierbinte, se gândi la sine și la viața ei, la întâmplările prin care trecuse și care ar fi trebuit s-o pregătească pentru cele care urmau: „ Dacă am crezut că problemele mele majore s-au sfârșit odată cu divorțul, ei bine, m-am înșelat. Ceea ce simt acum nu se compară cu ce simțeam atunci... Singurătatea și

creșterea unui copil nu m-au înspăimântat atât de mult ca șomajul. Atunci m-am bazat pe serviciul meu, acum... am momente când îmi doresc să dispar într-o lume fără probleme, dar trebuie să-mi revin de dragul lui Daniel... Și apoi știu că există Cineva, acolo Sus, care nu mă va lăsa... Doamne, eu știu că doar TU mă poți ajuta și că TU știi mai bine decât mine care-mi sunt nevoile, durerile... Te rog, ajută-mă!... Am un copil de crescut și... aș vrea să mă ajuți să-mi găsesc un serviciu bun, ca să mă descurc singură... Chiar dacă mi-aș dori să cunosc și un bărbat bun, cu care să-mi împart viața, la fel de bine știu și că un astfel de om e mai greu de găsit... Doamne, îmi dau seama că nu e cel mai potrivit mod de a face o rugăciune, dar cred cu adevărat în TINE și în ajutorul pe care mi-l vei da!”

Dacă ea nu primea, imediat, răspunsurile la cerințele ei, asta nu însemna că vocea ei sinceră nu era ascultată. Într-un fel, ea își primea răspunsurile atunci când era momentul cel mai potrivit. Când își puse capul pe pernă, după miezul nopții, Flavia începu să plângă încet, dorind să înțeleagă, a mia oară, plimbându-și gândul printre amintiri, ce anume din comportamentul ei este greșit și atrage necazurile în viața ei. Secvențele trecutului, multe dintre ele dramatice, se perindară prin fața Sinelui Judecător, încercând să obțină o amânare de la plata presupusei sentințe de... cădere din dreptul de a fi om normal, cu o viață împlinită și armonioasă: „Am fost de atâtea ori aproape de moarte... de șapte

Respect ori, dacă mi-amintesc bine, nu o dată... și din toate, doar o singură dată era să mor din vina mea, în celelalte cazuri, parcă altcineva urmărea să mă elimine... Pe cine am supărat? Universul? Știu că toate cele care mi se întâmplă, cu voie sau fără voie, sunt lecții de viață, dar de ce trebuie să le învăț prin suferință? Cred că fiecare om are partea lui de școală și, așa cum este normal în orice formă de învățământ, nu toți trecem clasa cu brio. Cel mai rău este că la școala vieții nu există manuale... sau, dacă apar câteva reguli scrise, uneori le află prea târziu, când eșecurile fac parte, deja, din ființa ta. Îmi spun mereu că informațiile aflate din cărțile citite în ultimii ani ar trebui să-mi dea o stare de echilibru... Totuși, chiar dacă știu că sunt o Ființă importantă în Univers, că sunt și eu un copil iubit al Divinității, spaima de viitor mă copleșește de multe ori și intru în panică. Cel mai greu mi-este să o ascund de fiul meu, pentru că nu vreau să-i transmit și lui neliniștea mea. Oricât de multă înțelegere aș avea asupra vieții și întâmplărilor ei, acceptarea noilor teorii este destul de dificilă, mai ales când trebuie să mi le aplic și mie”.

Flavia adormi târziu, convinsă că doar îngerul ei păzitor o salvase din marile încurcături, apărute ca din senin, în cele mai neașteptate momente. Unele întâmplări din viața ei o făcuseră pe femeie să se apropie de Biserică, sperând în ajutorul și alinarea care ar fi venit de la Dumnezeu prin aceasta. Crescând în perioada comunistă, când credința în Dumnezeu și

mersul la Biserică erau interzise, ea nu aflate nimic despre EL, nici de la părinți, nici de la altcineva. Faptul că o văzuse pe bunica ei închinându-se la o iconiță numită „Precista” nu-i adusese prea multe explicații despre Divinitate. Mult mai târziu, în viață, înțelesese singură că cerul plin de stele, norii, ploaia, vântul, anotimpurile și tot ceea ce însemna întregul Univers trebuia să fi fost coordonat de... Cineva! Sau de Ceva, o Putere, o Energie, poate chiar Dumnezeu!!! Cum funcționa acea Energie, Flavia aflate într-un moment de disperare și de luptă pentru viața ei, când strigase în mintea ei „Doamne, ajută-mă!”, că da, EL exista cu adevărat și că venise de fiecare dată să o salveze din marile ei probleme.

Undeva, în filozofia ei de viață, pe care și-o formase în timp, culegând din informațiile citite anumite idei care i se potriveau, mai existau niște goluri pe care Biserica nu i le putea umple. Încercase să respecte rânduielile Bisericii, dar nedumerirea și tristețea cu care rămânea de fiecare dată când auzea la Liturghie cuvintele preotului: „...cu frică și cu dragoste de Dumnezeu să vă apropiați...”, pe ea o ținuse mai departe de Biserică, ajutând-o, într-un fel, să nu devină o bigotă. Flavia voia să creadă în Dumnezeul Iubirii și se întreba mereu: „Cum să fie dragoste dacă este frică? Cine poate iubi pe cel care-ți provoacă frica și teama? Nu e suficient că trăim cu teama de părinți, de profesori, de șefi, de societate, de soț sau de... cel rău?

Respect Dacă și de Acela de la care aștept iubire și alinare trebuie să-mi fie teamă, atunci ce rost mai are viața?” Cu logica și simțul ei orientat către dreptate, Flavia căutase și alte răspunsuri care să-i domolească setea de a ști tot ce se poate despre Adevărul vieții pe Pământ, și în special, despre Adevărul vieții sale.

Cine era ea, de unde venise, era o urmașă a Evei sau o ființă de sine stătătoare, creată din același Dumnezeu, ca și Adam, și nu din coasta lui?!, erau întrebări care o frământau când și când, atunci când avea timp doar pentru ea, în afara timpului dedicat problemelor vieții de familie.

Dacă o întreba cineva care este cea mai mare plăcere a ei, răspunsul rapid și firesc era cititul, apoi călătoriile, urmate de mai vechile ei pasiuni, pictura sau scrisul. Dar adăuga întotdeauna că ultima pasiune este aceea de a-și crește fiul cu iubire și înțelegere, dorindu-și din tot sufletul să fie un părinte modern, prieten cu fiul ei și nu genul de părinte autoritar și fixist.

Pusă în situația de a se descurca în condiții dificile, fie că era vorba de câștigul insuficient pentru nevoile familiei, fie că nu-și găsisese omul potrivit în care să mai creadă, femeia își simțea sufletul pustiit și obosit de la atâtea încercări. Dar, cum spunea și Maica Tereza că: „Cea mai teribilă sărăcie este singurătatea și sentimentul de a nu fi iubit”, Flavia nu suferea atât de mult pentru lipsurile materiale, existente și ele, desigur, cât pentru

lipsa iubirii, lipsă care o făcea să-și piardă încrederea în ea și, automat, în șansa de a avea un viitor mai bun.

\*

După o lună de zile de la tristul eveniment, la o masă într-o cofetărie, Flavia și Sonia urmăreau într-un ziar anunțurile cu locurile de muncă disponibile. Dezamăgită de oferta slabă a acestora, îi spuse prietenei sale cu o amară autoironie:

– Sonia, tu mai ai o șansă de a te angaja, că ești mai tânără ca mine, încă nu ai depășit pragul celor 35 de ani... Oare, cei care au trecut de 35, ce să facă? Trotuarul?

– Dragă, să nu dramatizăm, dar cred că și acolo suntem cam depășite. Și chiar dacă eu am mai puțini ani ca tine, ce crezi că mi s-ar potrivi cel mai bine? Sudoriță? Macaragistă sau fierar-betonistă?

– De ce te-ai oprit doar la oferta asta? Uși de ospătari și de faianțari? Sau de croitorese?

– Flavia, ceva trebuie să facem, că nu putem să așteptăm să ne pice din cer aceeași meserie pe care am avut-o! Combinatul chimic disponibilizează și ca să mai fim laborante, unde am mai putea fi?

– Sonia, hai să mai așteptăm, să nu ne grăbim. Indiferent ce meserie vom începe, ne trebuie niște cursuri de calificare. Știi ce mi-au spus cei de la Forțele